

## Angeliuko kelionė į Anykščių kraštą

Danguje, apsuptame debesų, gyveno viso pasaulio angelai. Kiekviena angelų šeima turėjo savo namus iš debesų. Jie visi darbavosi angelų agentūroje ir turėjo padėti nelaimingiemis arba nuskriaustiems gyvenimo žmonėms. Jų tarpe buvo galima pastebėti vieną labai keistą angeliuką, kuris visą laiką nuliūdęs sėdėdavo ant debesies krašto ir paslaptinai žvelgė į žemę. Niekas negalėjo įspėti to angelo paslapties.

-Kodėl man taip nesiseka?- vis klausinėdavo savęs angelas.

Jau ilgą laiką jam nepavykdavo rasti nelaimingo žmogaus, kuriam jis galėtų padėti, nes kiti angelai nuolat būdavo greitesni už jį. Todėl angelėlis ir likdavo be darbo.

Vieną gražią popietę angelėlis kaip visada sėdėjo ant debesies ir žvelgė į žemę. Netikėtai pamatė gražioje pievelėje verkiančią mergaitę. Apsidairė angelas, norėdamas įsitikinti, ar niekas pas mergaitę dar neskrenda, bet jau buvo aišku, kad niekas ir neatskris, nes visi angelai buvo labai užsiėmę kitais žmonėmis, mat šiomis dienomis žemėje buvo labai daug nuliūdusių žmonių. Išskleidęs purius savo sparnelius jis nusileido ant žemės ir priėjęs paklausė:

-Kas, mergaite, tau atsitiko?

Ji atsisuko ir pažvelgė nustebusi.

-Kas tu toks?- nusišluosčiusi ašaras paklausė mažoji.

-Aš esu angelas. Kodėl tu verki?

-Mano šunelis pabėgo,-atsakė mergaitė.

-Gal tau padėti jį surasti?

-Gerai!- apsidžiaugusi atsakė ji.

Ir, nieko nelaukdami, jie nuėjo ieškoti pradingusio šunelio. Staiga angelas pastebėjo šunelio paliktus pėdsakus. Jie vedė į Anykščių

parką, kuris buvo prie Šv. Mato bažnyčios. Kai jie atkeliavo į parką, mergaitė dar labiau nusiminė supratusi, kad tokiame dideliame parke ji tikrai negalės rasti savojo šunelio. Bet čia ir vėl jai padėjo angelas:

-Nesisielok, mažoji mergaite, tuojau rasime tavo šunelį. Išskleidęs sparnus, pakilo į dangų. Netoli Šv.Mato bažnyčios jis pastebėjo vienišą mažą šunytį, kuris blaškėsi, tarsi kažko ieškodamas. Angelas švelniai jį paėmė ant rankų ir nuskraidino pas mergaitę. Jos veide išsiskleidė nuoširdi šypsena pamačius savo augintinį.

-Štai kur tu!- sušuko ji ir stipriai apkabino.

-Au,au,au –sulojo šunytis.

Angeliukas jau norėjo eiti, bet mergaitė sušuko:

-Palauk, kur eini?

-Man jau metas.. -atsakė angelas.

-Ačiū tau, kad padėjai . Gal norėtum kartu išgerti arbatos? Yra nuostabi vieta prie Šv. Mato bažnyčios, kur galime ramiai pasišnekėti, - tarė ji.

- Su malonumu, -atsakė angeliukas.

Jie puikiai praleido laiką šnekučiuodamiesi ir gurkšnodami vaisinę arbatą.

-Na, man jau metas,- pasakė angelas, - būk visada linksma ir laiminga. Aš lydėsiu tave amžinai ir būsiu šalia, visada tau padėsiu,tik pašauk mane, ir aš atskrisiu.

Išskleidęs pūkinius sparnus, jis pakilo į dangų. Nuo tos dienos angelo veidelį puošė šypsena. Visiems angelams buvo labai įdomu, kodėl jis toks laimingas,bet niekas neišdrįso jo paklausti.Taip ir liko viskas paslapyje, bet nuo tos dienos...

**PABAIGA**

**Karina Mikušauskaitė 4a klasės mokinė**  
**Kauno raj. Ringaudų pradinė mokykla**

Mokytojos: Julė Vaketienė – tikybos mokytoja metodininkė.

Anželika Žilinskienė prad.klasių mokytoja metodininkė